

[Paul Holt.]

Omfang at være dækket af Pkt. 2, saaledes at der ikke er nogen Grund til at fremhæve de Forhold, der er nævnt der, paa en speciel Maade.

Jeg skal derfor anbefale at stemme imod det førstnævnte Mindretals Ændringsforslag og for det fremsatte Underændringsforslag, hvori kun Pkt. 2 er bevaret.

Med Hensyn til Begrundelserne for de øvrige Ændringer kan jeg henholde mig til de almindelige Betragtninger, der er gjort gældende dels i Udtalelser under første Behandling og dels i Udvalgets Betænkning.

Jeg betragter det som et Gode, at det i § 16 er lykkedes at beholde Udtrykket: at bistaa Fjenden med Raad eller Daad. Det maa siges at være nødvendigt at have en saadan almindelig Bestemmelse, hvorunder man kan henføre Tilfælde, der ikke falder ind under tidligere givne Definitioner.

Med den Udformning, som Forræderiloven nu formentlig faar, er der ydet Ret og Skel til alle Sider. Der er Mulighed for, virkelig Mulighed for, at der kommer Ro omkring denne Lov. Der har været god Lejlighed til at vurdere de forskellige Argumenter, som er blevet fremført i Diskussionen i denne Sal. Loven og den Domspraksis, der er fremgaaet under Arbejdet med Loven, er blevet prøvet. Der er ingen Basis for en fortsat Rummel omkring denne Lov. Der er i Realiteten ingen Forskel paa den Opfattelse, som er fremført af den ærede Ordfører for Socialdemokratiet, og det Synspunkt, der ligger til Grund for Flerpartallets Opfattelse. Det, der skiller, er en formel Udtryksform, Spørgsmaalet om de fire Aar og de to Aar. Jeg kan ikke tænke mig andet, end at denne Debat maa virke saa stærkt, og den Begrundelse, der er givet for, at man kan gaa med til at indføre de to Aar i Loven, maa virke saa stærkt, at der ikke kan herske nogen Tvivl om, at denne Lov ikke kan motivere en ny Domspraksis. Jeg kan ikke tænke mig Muligheden af, at Domstolene, efter at de nu har arbejdet med denne Lov saa længe og er naaet frem til det Skøn, som nu i det væsentlige behersker deres Afgørelse, skulde kunne indlede en ny Praksis paa dette Omraade. Ud fra dette Synspunkt vil jeg udtrykke vor Tilfredshed med, at der nu er skabt et fast Grundlag for, at vi kan arbejde videre med denne Side af Udrensningen.

Norlev: Jeg skal ikke trætte det høje Ting med en lang Tale, jeg har kun et Par Bemærkninger. Da Lovforslaget i sin Tid

blev behandlet her i Rigsdagen, beklagede jeg den Rigorisme, der prægede det, og jeg syntes ogsaa, at adskillige af de Domme, der senere blev afsagt i Henhold til Loven, var alt for strenge. Derfor har det været mig en Glæde, at der fremkom Forslag om en Ændring, der skulde betyde en Mildnelse af denne Lov. Personlig kunde jeg have ønsket, at Straffetidens Minimum var sat endnu længere ned, men jeg hilser det foreslaaede med Glæde og giver for saa vidt det ærede Medlem Hr. Busch-Jensen Ret, naar han siger, at Domstolene efterhaanden er naaet frem til en bestemt Praksis. Det tyder alting jo paa, men med al Respekt for Dommere er de ogsaa en Slags Mennesker og vil som Mennesker skønne noget forskelligt. Derfor mener jeg, at det vil være en Fordel, at der nu i Loven sættes en lavere fast Minimumsgrænse, saa faar vi antagelig en mere sikker Domspraksis paa dette Omraade. Og for mig er det meget afgørende, at man stadig husker, at Formaalet ikke kan være dette at straffe, at hævne, men at hjælpe disse Mennesker til at komme tilbage til Samfundet, atter blive gode Borgere. Det vilde være følt, hvis vi i Fremtiden skulde have en saadan Bunke kriminelle Folk blandt os som dem, der falder ind under denne Lov, og jeg tror, at mange af dem vindes lettere ved mere Mildhed end ved mere Strenghed. Det er noget, der altid kan diskuteres, men det er mit Indtryk, at det forholder sig saadan, og derfor hilser jeg Bestemmelsen om Prøveløsladelse med Glæde. Jeg kunde have ønsket en endnu kortere Frist end 1 Aar, for det er min Overbevisning, at nogle af dem, der falder ind under den ændrede Lov, altsaa ifalder en ringe Straf, er meget hurtigt kureret for deres Tyskhed; den har nærmest været at sammenligne med en Rus, der hurtigt gaar over, og Tømmermændene er for saa vidt Straf nok.

Men jeg har et Spørgsmaal, jeg gerne vil have Lov til at stille den højtærede Justitsminister i denne Forbindelse. Der er her i Landet en Del tyske Statsborgere, nogle af dem har været her i længere Tid før Krigen, og de har under Krigen opført sig, skal vi sige, mere eller mindre tysk, men de har ikke begaaet noget kriminelt, saaledes at de falder ind under Loven og bliver dømt ved Domstolene, de er ikke engang blevet fængslet; saa vidt jeg har forstaaet, straffer man dem rent administrativt, ganske simpelt ved at nægte dem Arbejdstilladelse — nægte dem Opholdstilladelse er noget vanskeligere, for man kan ganske simpelt ikke blive af med dem;